

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Tine (Danske Klassikere)

Citation: Bang, Herman: "Tine", i Bang, Herman: *Tine*, udg. af Marie Hvidt ; Villy Sørensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1986], s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang08val-shoot-idm139973026833168/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Tine

Baronen taug et Øjeblik og Korrespondenten sagde:

– Ja, de Herrer føler for vor Sag.

– Og De kan rolig nævne dem i Deres Avis, sagde Baronen, De kan rolig nævne dem, min Herre, de vil intet have imod det, vedblev Baronen, som var det en kongelig Indrømmelse af de Skindklædte, at de maatte nævnes i en Avis.

Korrespondenten noterede deres Navne, før han lagde sig i Skovriderens Seng.

Tine var færdig med Skovriderens Leje; rundt om var der blevet stille i Huset. Kun inde i Havestuen snakkede og røg de endnu siddende op i Sengene. En Lieutenant, der hørte lidt Støj i Dagligstuen og aabnede Døren fra Fodenden af sin Seng, raabte et: Hvem *der?* ind i Dagligstuen.

– *Mig*, raabte Tine højt og løb léende sin Vej; hun var saa vant til Kantonnementslivet nu.

I Gangdøren kom Skovrideren imod hende. Han var altid saa bange for Ild og Lys med de mange Mennesker, og han kom fra en Vandring rundt om sine Lader.

De stod et Øjeblik sammen paa Trappen. Natten var mørk, saa de kun som Skygger saá Gaardens Længer, og alting var stille; kun et Kreatur skrabede i sin Baas. Saa lød der ligesom en Puslen henne ved Bryggersets Dør:

– Hvad er det? spurgte Berg, som foer han let sammen.

– Aa, det er vel Borgestuedøren, svarte Tine og blev med ét – for et Øjeblik – forvirret. Det altid ligesom puslede, ud og ind, hen paa Aftenen, henne i Bryggerset, hvor Maren havde sit Paulun.

De stod et Øjeblik endnu tause i det dybe Mørke.

– Godnat, sagde Berg saa og rakte frem efter hendes Haand.

– Godnat.

Tine gik ind, hun sad paa sin Seng endnu, da det rørte ved hendes Dør.

– Tine, det var Skovriderens Stemme – nu har De taget Deres Madrats igen og lagt ind til mig . . .

Tine foer op: Nej, sagde hun, vist ej!

– Ja, lød Stemmen blødt, og det er alt for meget – alt for meget . . . Tak.

Hun hørte hans Trin fjærne sig, mens hun sad igen paa Sengekan-